

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **D. G.**, narozená dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x
zastoupená Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem
sídlem Přemyslovská 848/2, 130 00 Praha 3,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2023 č. j. OAM-39/ZA-ZA11-D02-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto, že její žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení se podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo

osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „nařízení Dublin III“), je Španělské království.

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že ačkoliv se s ohledem na kritéria stanovená v nařízení Dublin III nejedná v případě jejího přítele o rodinného příslušníka ve smyslu, který by bez dalšího založil povinnost České republiky na posouzení žádosti, z pohledu možnosti využití diskreční pravomoci, tato skutečnost podle žalobkyně zásadní dopad mít má. Obdobně to pak uvedla i o svých zásadních vazbách na území. Měla za to, že je bezpochyby logičtější, hospodárnější a pro žadatele o mezinárodní ochranu ohleduplnějším řešením, aby případ posuzovala Česká republika. Konstatovala, že má silná pouta na území České republiky a její vycestování by znamenalo nepřiměřený zásah do jejích práv. V tomto ohledu zdůraznila, že v celé Evropské unii nemá žádného rodinného příslušníka ani jinou blízkou osobu, která by jí mohla poskytnout oporu a zázemí, od začátku byla jejím cílem Česká republika, o čemž svědčí i to, že se do ní ihned po překročení hranic Evropské unie přesunula.
3. Podle žalobkyně žalovaný pochybil při hodnocení individuálních okolností případu v kontextu informací obsažených ve správním spise o tom, že v České republice má vytvořeno zázemí, nachází se zde její přítel, cílovou zemí byla pro ni vždy Česká republika, jejíž pobytové oprávnění však nebylo v rozhodné době možno z objektivních důvodů získat. Podle názoru žalobkyně nelze ust. čl. 17 nařízení Dublin III mechanicky důvody redukovat pouze na humanitární a kulturní případy, případně důvody pro sloučení rodiny (ve smyslu rodiny biologické).
4. V souvislosti s možným využitím diskreční pravomoci založené čl. 17 nařízení Dublin III žalobkyně odkázala na obdobný případ, který byl posuzován Nejvyšším správním soudem v březnu 2023 pod sp. zn. 5 Azs 24/2023. Dále uvedla, že na problémy s dostupností přijímacích služeb „do doby formalizace žádosti“ upozorňuje sám žalovaný v odůvodnění rozhodnutí na str. 5, shledává však, že žalobkyně má určité finanční prostředky k překlenutí tohoto období. To je ale podle názoru žalobkyně naprosto neakceptovatelný závěr, který de facto omlouvá nedostatky v azylovém řízení ve Španělsku.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. V podrobnostech odkázal na obsah správního spisu. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobkyně k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřila svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 12. 1. 2023 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Ke své žádosti dne 17. 1. 2023 uvedla, že z vlasti vycestovala dne 20. 10. 2023 přes Baku do Prahy. K cestě si vyřídila vízum Španělského království. Důvodem žádosti je skutečnost, že je proti válce, Putinovi a všemu, co dělá. Chtěla žít v České republice a být svobodná. Podporuje LGBT komunitu. Obávala se také svého otce, který je muslim a ona vyznává pravoslavné náboženství.

9. Při pohovoru konaném dne 17. 1. 2023 sdělila, že si za účelem turistiky vyřídila vízum Španělska, protože vízum do České republiky vyřídít nešlo. Při posledním vycestování ze země již neměla v úmyslu vrátit se domů. V České republice má přátele M. a H., bydlí u nich. Uvedla, že ve Španělsku nikoho nezná, chce žít v České republice.
10. Dne 25. 1. 2023 požádal žalovaný Španělské království o převzetí žalobkyně s tím, že Španělské království uznalo svou příslušnost. Žalovaný si obstaral též informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 23. 8. 2022 „Španělsko – Azylový systém“. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, že se řízení zastavuje podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu, a že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Dublin III je Španělské království.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.*
13. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.*
14. Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III *členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.*
15. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.*
16. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III *odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.*

17. Podle čl. 17 odst. 2 nařízení Dublin III členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu a který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo příslušný členský stát může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v člancích 8 až 11 a 16. Dotčené osoby s tím musí vyjádřit písemný souhlas. Žádost o převzetí musí obsahovat všechny dokumenty, které má dožadující členský stát k dispozici a které dožadovanému státu umožní vyhodnocení situace. Dožádaný stát provede v případě potřeby veškeré nezbytné kontroly pro posouzení uvedených humanitárních důvodů a do dvou měsíců ode dne, kdy žádost obdrží, odpoví dožadujícímu členskému státu prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003. Odpověď, kterou se žádost zamítá, musí obsahovat odůvodnění. Vyhoví-li dožádaný členský stát žádosti o převzetí, přechází příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu na něj.
18. Městský soud v Praze má za to, že žalovaný řádně vysvětlil, proč dospěl k závěru, že v daném případě je státem příslušným k posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany Španělské království.
19. Žalovaný se dále zabýval tím, zda v případě Španělského království existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Vycházel z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 23. 8. 2022 „Španělsko – Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinští navrátilci, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky“. Na str. 4 - 5 napadeného rozhodnutí žalovaný podrobně a srozumitelně odůvodnil svůj závěr, že žalobkyni ve Španělském království nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.
20. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 7. 6. 2016, č. j. 8 Azs 18/2016 – 52, evropský azylový systém je „založen na domněnce vzájemné důvěry a na předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv EU, Ženevské úmluvy i Úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Tato domněnka je vyvratitelná, to však neznamená, že jakékoli porušení základního práva členským státem automaticky znemožňuje přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu. Je tomu tak pouze tehdy, je-li třeba se vážně obávat, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení.“
21. Jelikož v otázce azylového řízení mezi členskými státy platí domněnka vzájemné důvěry, pro vyvrácení této domněnky musí žadatel uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostatcích v azylovém řízení, jež by důkladně podepřel relevantními důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019 – 41). Obdobně dle rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 19. 3. 2019, Jawo, C-163/17, bod [90], „má-li soud, který rozhoduje o oprávněném prostředku, jenž byl podán proti rozhodnutí o přemístění, k dispozici důkazy, které předložila dotčená osoba za účelem prokázání existence takového rizika, je tento soud povinen na základě objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajů a s ohledem na standard ochrany základních práv zaručený unijním právem, posoudit existenci buď systémových či celoplošných nedostatků, anebo nedostatků týkajících se některých skupin osob.“ K tomu, aby se na systémové nedostatky vztahovala působnost článku 4 Listiny

základních práv EU, musí tyto dosahovat obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech skutečnostech případu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 192/2020 – 27).

22. Přemístění žadatele o mezinárodní ochranu ve smyslu nařízení Dublin III lze provést, jen jestliže příslušný členský stát nebude mít problém – systémově v obecné rovině, případně i v rovině individuální (např. z důvodu zvláště závažného zdravotního stavu) – se zajištěním alespoň minimálních důstojných podmínek, pokud jde o řízení a o podmínky přijetí dotčeného žadatele (viz rozsudek ze dne 9. 11. 2020, č. j. 5 Azs 65/2020-31, body 19 a 22).
23. Nejvyšší správní soud se zabýval otázkou systémových nedostatků na Kypru, který je podobně jako Španělsko jednou ze „vstupních zemí“ do společného evropského azylového systému. Následující slova z jeho rozsudku ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 192/2020-27 (bod 31), proto lze podle zdejšího soudu analogicky vztáhnout i ke Španělsku: *„V projednávané věci je potřeba (soudního) posouzení možné existence systémových nedostatků o to naléhavější s ohledem na to, že Kyperská republika je pro svou geografickou polohu jedním ze států ‚první linie‘. (...) Kyperská republika je tak dlouhodobě vystavena přímému kontaktu ‚migračních vln‘. Od roku 2016 zde exponenciálně roste počet žadatelů o azyl. (...) Přesto, že ve většině členských zemí Evropské unie nelze říct, že by zřejmě nebo pravděpodobně trpěly systémovými nedostatky, jsou země, u kterých to nelze jednoduše a ‚jednou pro vždy‘ vyloučit (a to zejména země ‚první linie‘ jako Řecko, Itálie, Malta či Kypr). Tyto země jsou přímo vystaveny migračním vlnám a v azylových otázkách se obrací s žádostí o pomoc na mezinárodní instituce. Jsou-li v řízení dle nařízení Dublin III vzneseny vážné a odůvodněné pochybnosti o porušení čl. 4 Listiny základních práv EU, musí dojít k jejich náležitému posouzení s důrazem na aktuálnost informací o zemi, do které má být žadatel přemístěn. Úvaha správního orgánu, případně i soudu, musí být důkladná a aktuální.“* Byť tedy Nejvyšší správní soud zde nezmiňuje Španělsko, je podle soudu i v jeho případě s těmito východisky třeba pracovat.
24. Při hledání použitelného prahu, na kterém již systémové nedostatky azylového řízení a přijímacích podmínek dosahují úrovně neslučitelné s čl. 4 Listiny základních práv EU, soud také vyšel ze závěrů rozsudku velkého senátu Soudního dvora ze dne 19. 3. 2019 ve věci C-163/17, Jawo („rozsudek Jawo“). Systémové nedostatky by podle něj musely dosahovat obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech okolnostech případu (bod 91 rozsudku Jawo). Této obzvláště vysoké míry závažnosti by podle Soudního dvora dosahovala situace, ve které by se osoba zcela závislá na veřejné podpoře kvůli nezájmu orgánů členského státu nezávisle na své vůli a osobní volbě ocitla v situaci silné materiální deprivace, v níž by nemohla uspokojovat své nejzákladnější potřeby, jako je zejména potřeba se najíst, umýt a ubytovat. Vedlo by to k poškození jejího tělesného či duševního zdraví. Nebo by se ocitla v zanedbaném stavu, neslučitelným s lidskou důstojností. Uvedené míry závažnosti tudíž nedosahují případy, které se sice vyznačují značně nejistým postavením dotčené osoby či podstatným zhoršením jejích životních podmínek, ale neznamenají vážnou materiální deprivaci, že by se tato osoba ocitla v natolik závažném stavu, který lze stavět na roveň nelidskému či ponižujícímu zacházení (body 92 a 93 rozsudku Jawo).
25. Žalobkyně nedoložila jakoukoliv zprávu o Španělském království, která by vyvracela závěry zprávy, kterou obstaral žalovaný. Nedostatky azylového řízení ve Španělsku, které zmiňuje žalovaný v napadeném rozhodnutí, by dle zdejšího soudu v případě žalobkyně závažnosti porušení čl. 3 Úmluvy nedosahovaly. Žalobkyně je zdravá, mladého věku, soběstačná a samostatná. Z její výpovědi vyplynulo, že v minulosti plánovala pobývat na území Evropské unie za využití vlastních prostředků v soukromém ubytování, krátké období do formalizace

žádosti ve Španělsku by tak zcela jistě byla schopna překlenout za využití vlastních finančních zdrojů.

26. Soud dále podotýká, že žalovaný se věnoval též tomu, zda jsou v posuzovaném případě dány důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Se závěrem žalovaného zdejší soud souhlasí a v podrobnostech na něj odkazuje.
27. Podle relevantní části čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III platí: *„Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.“* Text tohoto ustanovení nestanoví žádné bližší podmínky pro převzetí odpovědnosti za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.
28. Nejvyšší správní soud nicméně ve své judikatuře upřesnil, že právo státu podle čl. 17 nařízení Dublin III *„neznamená právo (...) k libovůli, nýbrž jeho povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci uvedeného ustanovení učinit.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24; dále také „rozsudek druhého senátu“).
29. Rozsudek druhého senátu pak shrnuje, že *„užití diskrečního oprávnění (...) má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům, kterých bude v porovnání s celkovým obvyklým počtem řešených žádostí o azyl výrazná menšina. Úvahu o tom, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění podle výše zmíněného ustanovení, je proto správní orgán povinen učinit a ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem projevit jen tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že uvedené úvahy je v konkrétním případě třeba. Nevýjdou-li žádné takové okolnosti najevo, absence zmínky o diskrečním oprávnění nečiní rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů“* (bod 34 rozsudku druhého senátu).
30. Jak plyne z rozsudku druhého senátu, úvahu o uplatnění diskrečního ustanovení musí žalovaný učinit a projevit jen tehdy, vyjde-li skutkově najevo, že je to v konkrétním případě třeba. Není-li to třeba, pak ani úvahy o čl. 17 nařízení Dublin III nemusí v rozhodnutí být. Tyto své minimální povinnosti žalovaný splnil. Šlo o věc, ve které vysvětlení úvah o (ne)použití čl. 17 nařízení Dublin III bylo třeba. Z rozhodnutí žalovaného pak lze vyčíst důvody, pro které případ žalobkyně neshledal za zvláštního zřetele hodný. Žalovaný se nezákonnosti při práci s čl. 17 nařízení Dublin III nedopustil.
31. Pro srovnání lze odkázat i na judikaturu, podle které členskému státu nevzniká povinnost převzít příslušnost na základě diskrečního ustanovení *„ani tehdy, pokud by nastala výjimečná situace, kdy i bez ohledu na kvalitu přijetí a péči dostupnou v členském státě příslušném pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu nebude možné vyloučit, že přemístění žadatele, jehož zdravotní stav je obzvláště závažný, může pro něj samo o sobě s sebou nést skutečné riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU.“* (rozsudek ze dne 7. 12. 2017, č. j. 1 Azs 398/2017- 25, navazující na rozsudek Soudního dvora ze dne 16. 4. 2017 ve věci C-578/16 PPU, C. K. a další, body 55-97). Soudní dvůr také nevyžaduje, aby nepřislušný stát při úvaze, zda nepostupovat podle čl. 17 nařízení Dublin III, například zohledňoval nejlepší zájem dítěte (srov. rozsudek ze dne 23. 1. 2019 ve věci C-661/17, M. A. a další, body 70-72). Ochrana soukromého a rodinného života, tedy obecně nebudou tím důvodem, na kterém by bylo možné tuto povinnost zakládat.

32. Má-li žalovaný ve světle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora tak široké pole pro úvahu při práci s diskrečním ustanovením, pak jeho rozhodnutí v této části při velmi omezeném soudním přezkumu obstojí.
33. Z citované judikatury tedy vyplývá, že v případech hodných zvláštního zřetele, kterými jsou (mimo jiné) humanitární případy, situace vyžadující projev solidarity mezi členskými státy a rodinné či jiné sociální vazby žadatele v členském státě, je správní orgán povinen řádně odůvodnit, proč se rozhodl diskreční oprávnění nevyužít. V opačném případě trpí rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a je dán důvod pro jeho zrušení. Pokud však z rozhodnutí žalovaného lze vyčíst důvody, pro které v konkrétním případě neshledal v rámci své diskreční pravomoci situaci žadatele hodnou využití oprávnění dle čl. 17 nařízení Dublin III, jsou možnosti soudu tyto jeho úvahy věcně hodnotit značně omezené.
34. Žalovaný se zabýval otázkou aplikovatelnosti diskrečního oprávnění dle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, kdy konstatoval, že žalobkyně o partnerovi, který by ji chodil navštěvovat, nehovořila v průběhu pohovoru a vztah žalobkyně také nepovažoval za dlouhodobý, tudíž hodný aplikace čl. 17 nařízení Dublin III. Případné vycestování žalobkyně do státu odpovědného k vyřízení žádosti by dle soudu neznamenal nepřiměřený zásah do práva na rodinný život. Žalobkyně v době vydání napadeného rozhodnutí s partnerem žila pouze několik málo měsíců a nejednalo se tedy ve smyslu judikatury správních soudů o trvalý partnerský vztah. Vycestování do odpovědného státu navíc nebude znamenat znemožnění kontaktu, partner může žalobkyni navštěvovat, či mohou udržovat kontakt též prostřednictvím telefonu, sociálních sítí apod.
35. Soud má za prokázaný vztah žalobkyně k jejímu partnerovi, který je občanem České republiky. Avšak dočasné pokračování vztahu na dálku dle soudu nebude zakládat takovou újmu jejich rodinného života, aby vztah žalobkyně byl relevantní ve smyslu čl. 17 nařízení Dublin III. Pokud bude žalobkyni ve Španělsku udělena mezinárodní ochrana, bude moci vést rodinný život i na území České republiky. Jak plyne ze správního spisu, tak přátelé žalobkyně často pobývají mimo území České republiky, proto i její vazby na uvedené přátele nejsou relevantní pro posouzení rodinného a soukromého života žalobkyně na území.
36. Přestože si je soud vědom toho, že postavení žalobkyně ve Španělsku bude oproti České republice složitější z důvodu absence sociálních vazeb, odloučení od partnera a vlastního zázemí, účelem čl. 17 nařízení Dublin III není nalézt optimální komfort žadatele o mezinárodní ochranu, ale eliminovat zjevné nedostatky pravidel systému příslušnosti členských zemí dle nařízení Dublin III.
37. Námitky žalobkyně týkající se použití čl. 17 nařízení Dublin III jsou proto nedůvodné.
38. Žalobkyně poukázala i na to, že žalovaný ji nesprávně odkázal na použití institutů zákona o pobytu cizinců, které v jejím případě není možné aplikovat. Soud má za to, že odkaz žalovaného na využití institutů zákona o pobytu cizinců je zcela obecný a není tak zřejmé, že by žalobkyni odkazoval na nějaký konkrétní postup. Z odůvodnění provedeného v napadeném rozhodnutí není možné dovodit, že by žalovaný žalobkyni odkázal na konkrétní postup, který žalobkyně popisuje v žalobě, a který zákon v jejím případě neumožňuje. I za situace, kdyby žalovaný žalobkyni doporučil nesprávný postup, tak tato skutečnost nebude mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť to nebyl nosný důvod toho, proč žalovaný nepřistoupil k aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III, ale jakési doporučení postupu v případě, že žalobkyně nebude chtít vyčkat rozhodnutí o své azylové žádosti ve Španělsku.

39. Odkaz žalobkyně na nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2023 č. j. 5 Azs 24/2023-23 shledal zdejší soud nepřipadný, neboť se nejedná o obdobné případy. V řízení, které bylo posuzováno Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 5 Azs 24/2023-23, žalovaný nepřihlédl k jednomu z důvodů, které uvedla stěžovatelka v průběhu řízení, a to s odůvodněním, které Nejvyšší správní soud neměl za smysluplné a logické a nemohlo tedy obstát. V případě posuzovaném zdejším soudem je však odůvodnění správního uvážení zcela logické a smysluplné, nejsou opomenuty zásadní skutečnosti a rozhodnutí nenese žádné znaky libovůle správního orgánu. Zdejší soud má zcela ve shodě s žalovaným za to, že vztah žalobkyně s partnerem v trvání několika málo měsíců (v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí cca. 2 měsíce) není relevantním důvodem pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.
40. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. S ohledem na bezodkladné rozhodnutí o věci samé soud nerozhodoval o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě.
41. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 1. června 2023

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně